तौ वानरमकरौ जम्बूछायाश्रितौ विविधसाधुगोष्ठ्या कालं नयन्तौ सुखेन तिष्ठतः। सो ऽपि मकरो भक्षितशेषाणि जम्बूफलानि गृहं गत्वा स्वपत्न्याः प्रयच्छति। अथ तयान्यस्मिन्नहनि स पृष्टः। नाथ क्वैवंविधान्यमृतकल्पानि नित्यं प्राप्नोषि। सो ऽब्रवीत्। भद्रे ममास्ति
५ प्रियसुहृद्रक्तमुखो नाम वानरः। स प्रीतिपूर्वमिमानि फलानि प्रयच्छति। अथ तयाभिहितं। यः सदैवामृतप्रायाणीदृशानि फलानि भक्षयति। तस्य हृदयममृतमयं भविष्यति। तद्यदि मया भार्यया ते प्रयोजनं। ततस्तस्य हृदयं मम प्रयच्छ। येन तद्भक्षयित्वा जरामरणरहिता त्वया सह भोगान् भुनज्मि। स आह। भद्रे मा मैवं वद।
१० यतः स प्रतिपन्नो ऽस्माकं भ्राता। अपरं फलदाता ततो व्यापादयितुं न शक्यते। तत् त्यजैनं मिथ्याग्रहं। उक्तं च।

एका प्रसूयते माता द्वितीया वाक् प्रसूयते।
वाग्जातमधिकं प्रोचुः सोदर्यादपि बन्धुवत् ॥ ६ ॥

अथ मकरी प्राह। त्वया कदाचिदपि मम वचनं नान्यथा कृतं। तन्न
१५ नमेषा वानरी भविष्यति। यतस्तस्या अनुरागतस्त्वं सकलमपि दिनं तत्र गमयसि। तत् त्वं ज्ञातः मया सम्यक्। उक्तं च यतः।

साह्लादं वचनं प्रयच्छसि न मे नो वाञ्छितं याचितः।
प्रायः प्रोच्छ्वसिषि द्रुतं द्रुतवहज्वालासमं रात्रिषु।
कण्ठाश्लेषपरिग्रहे शिथिलता यत्नादराच्चुम्बसे।
२० तत् ते धूर्त हृदिस्थिता प्रियतमा काचिन्ममैवापरा ॥ ७ ॥

सो ऽपि पत्न्याः पादोपसङ्ग्रहं कृत्वा सदीनमुवाच।

मयि ते पादपतिते किङ्करत्वमुपागते।
त्वं प्राणवल्लभे ऽकस्मात् कोपने कोपमेष्यसि ॥ ८ ॥

सापि तद्वचनमाकर्ण्याश्रुप्लुतमुखी तमुवाच।
२५ सार्धं मनोरथशतैस्तव धूर्त कान्ता।